Nationernas Förbund.

Av E. A. NYLUND.

(Med benäget tillstånd lånat av Idog)

"GRYMT blevo vi gäckade i våra förhoppningar på nationernas förbund", skriver E. Andrew Sutherland i en artikel om "anti krigsklubbar" i Sv. Tribunen Nyheter för en tid sedan.

Att fredsvänner som verkligen väntat något av detta så kallade nat. förbund blivit grymt gäckade i sina förhoppningar torde väl numera ingen kunna förneka. För min del får jag dock säga att jag tillhör icke de besvikna i detta fall, ty jag har aldrig väntat något från denna liga ,som varit ägnat att befrämja allmän världsfred, och orsaken till min misstro var just de personer som stodo som förbundets stiftare. Man får komma ihåg att det var icke fredsvänner utan höga krigsherrar, som under långa världskrigsår höllo mordmaskinernas hävstänger i sina händer och läto med glatt mod oskyldigt blod forsa i strömmar ut över jorden, och som säkerligen icke skulle ha tvekat att förgöra halva mänskligheten om de icke med mindre kunnat tillfredställa sin egensinnighet och sitt maktbegär.

Sådana voro de som med blodsbesudlade händer gingo att upprätta ett folkens förbund till värn för freden, och såväl freden som förbundet blev därefter. Väl leva vi för närvarande i underverkens tid men "fikon växa ändå icke på törne och tistel." Och hur skall man för övrigt kunna begära att dessa herrar skulle inlåta sig på något som för framtiden skulle kunna beröva dem deras kära krig. Nej, avsikten var nog en helt annan, vilket man förstår om man kommer ihåg den stora brådska som rådde med förbundets instiftande. Förbundet ansågs ju rent av för viktigare och mera brådskande än freden själv. Varför? I öster mullrade revolutionens åskor och dånet av ramlande troner trängde ända fram till fredsbordet där de "fyra stora" spunno sina trådar som en spindelväv kring folken. Något alldeles utomordentligt måste därför företagas, som kunde vända folkets uppmärksamhet från dem som styra och ställa här i världen. Ty det brott mot mänskligheten, som de styrande världshärskarne genom världskriget hade begått, var så himmelsskriande stort, att det började förskräcka dem själva. Det slagna och blödande folket kunde ju komma på den befängda idén att fordra räkenskap och kräva de slagnas blod ut ur deras händer. Därför gåvo de folken nationernas förbund. En hägring, ett irrbloss för folken att löpa efter medan de själva stannade vid sina dreadnoughts, långdistanskanoner, giftgaser och alla helvetets mordmaskiner.

Och så kunde ligan vara bra att ha som ett internationellt instrument, en "helig allians" till att slå ned folkresningar med. Den har också kallats "kapitalets international", detta torde åtminstone Ryssland ha fått erfara.

Världen har förut sett någonting liknande nat. förbund, nämligen fredsdomstolen i Haag under vars hägn de rustningar bedrevos som ledde till den stora världskatastrofen. Nu har världen nationernas förbund som en "garanti" för freden(!) men ändå rustas kolosalt och intrigeras för krig. Ja, till och med krigas litet smått. I skolorna förhärligas kriget såsom aldrig förr, och i de kemiska laboratorierna arbetas natt och dag på att finna den hemlighet, varigenom befolkningen i hela konungariken skulle kunna dödas på ett ögonblick genom att trycka på en knapp, eller någonting liknande.

Ett så förskräckligt resultat har väl ännu icke uppnåtts, men tidningarna tala dock allaredan om ett nyligen av kemisterna upptäckt gift så dödligt att om endast tre droppar därav kommer på en persons skinn så medför det döden. Det talas nu redan på en del håll om hänförelse om den stora betydelse som detta gift kommer att få i framtida krig. "Skulle detta gift från aeroplan sprutas ned över en armé skulle på några minuter hela härar utplånas," säger en tidning.

Angående giftets verkningar säger en sakkännare. "Ett aeroplan som bär två ton av detta gift skulle kunna ödelägga en sträcka på ett hundra fots bredd och sju mil i längd, dödande varenda människa som befinner sig på sagda område." Tänk vad världen då skulle bli — säker för demokratin!

Krigsdepartementet i Staterna håller nu på med tillverkning av kläder som skola skydda soldaterna mot det dödsbringande giftet, meddela tidningarna.

Men vore det icke bättre att oskadliggöra giftet, och med det de djävlar som syssla med uppfinning av nya mordredskap? Att så icke sker bevisar väl tydligt nog att vederbörande själva icke tro på vare sig folkförbundet ,eller sin egen proklamerade fredsvilja, ty om de det gjorde skulle de anse redan befintliga mordverktyg tillräckliga och icke tillåta någon att syssla med uppfinning av nya sådana.

Man kan av alla dessa företeelser förstå, att freden icke kan väntas komma från höjden, det vill säga samhällshöjden, där den "guldkalv" är rest, omkring vilken samhällets "övre tio tusen" dansar i besinningslös yra. Nej drifrån är nog ingenting annat än krig och "örlig" att vänta. Freden måste komma från djupet, där "stark ström med egna vågor gå," och folkens frälsning från krigets förbannelse måste bli deras eget verk. "Förliten eder icke på furstar", står det skrivet. Men detta är dock vad folken hittills gjort. De ha låtit furstar och diplomater tänka och handla för sig utan att fråga efter hur den handel och vandel blev. Därför ha de också fått betala med sitt blod.

Nu kan det vara på tiden att folket börjar på att tänka och handla själv om de någonsin skola få vänta den dag då ingen mer skall behöva se hem och säder brinna, och skördar trampas av krigets vilda skaror. Emedan folket knappast har någon utsikt att någonsin bli hörd vid de stores fredsdomstolar och nationsförbund, måste de utföra sitt fredsarbete på egen hand, vilket de kunna börja med i hemmen på så sätt att de som ha barn att uppfostra besluta sig för att icke ge sina gossar tennsoldater, pansarbilder, kanoner o. d. att leka med. När barnen bliva stora nog att börja fatta och förstå, tala icke till dem om kriget såsom någonting stort och skönt, utan säg dem sanningen och lär dem att se kriget så som det verkligen är, en folkens förnedring över vilken skammen vilar.

I skolorna måste all hjältedyrkan avskrivas och barnen läras att vörda och respektera livet och dess lagar. Barnen måste lära sig förstå att det är *livet* som är heligt och *icke* plikten att på befallning gå ut och ödelägga det, varförutan människan icke finnes till.

Uppfostra ungdomen till fred och det skall bliva fred, uppfostra den till krig och det blir krig. Ungdomen är **framtiden och som ungdomens uppfostran är,** sådan blir också framtiden. Därför är det meningslöst att upprätta Haagdomstolar och nationsförbund för freden om det uppväxande släktet, i hem och skola, skall se kriget förhärligat.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro väl komna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på en sida av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

Redaktionen.

TILLÄGNAD MR. OCH MRS. P. A. ÅSLUND.

Av Hugo Johnson.

En liten visa jag sjunga får,
fast sångarkonsten jag klent förstår
Den ägnad är till min vän och broder,
som skaffat har sig ett kvinnligt roder,
som kallas fru.

Att gifta sig är ett bra påhitt,
ty då allt "trassel" man bliver kvitt.
Min första dag jag var gift, jag fick ett
förstklassigt mål fast utan mealticket
— utav min fru.

Och "laundry mister" fick också dö,
tv "kinamannen" han fick adjö.
Dock byrålådan är full av kläder,
som rena stå sig i alla väder
— tack vare frun.

Herrskapet Åslund — åt Er jag vill
få önska glädje och lycka till.
Må frid få bo uti hemmet kära;
må sorg och sjukdom ej Er besvära,
må allt gå väl!

Ej är jag säker — ty som du vet,
så är jag ej någon stor profet,
men får jag säga vad som jag tänker,
så tror jag nästan din hustru skänker
dig fyra små.

Här nu min visa jag sluta vill,
för dessa rader får räcka till.
Om någon värser vill hava flera
så kan han gärna diktera mera
— nu är det punkt.

Menisino, Man. i Maj 1921.

FRÅN YOUNG, SASK.

Undras om "Ordet fritt" är att begagna sig av. Ser i numret för den 12 maj en som skriver några fina verser och i hans värser finner jag en bekant Henning med handklaver. Om det är Henning vid Tässebro, så äro vi mycket bekanta ifrån den tiden jag och fjällan min dansade på Näsby fält. Ja, där har man tappat många svettdroppar efter Hennings handklaver. Detta skedde åren 1896 till 1900, då jag tog avsked från Vendes. Ja, då var det glädje i högan sky, då slog man frivolter och vred händer och fötter som korkskruvar. Men nu går man här på Canadas prärie styv som en pinne, reumatismen har tagit allt som var mjukt. Jag undrar om vi äro bekanta A. G. Johnson. Jag känner mycket väl till det i Kaministiquia. Jag var där på den tiden Justus Strandberg var där. När de gick till Sverige gick jag till västern, där jag fortfarande är.

Om A. G. Johnson ser dessa rader och tror att vi äro bekanta, så sänd några rader till mig. Roligt att få höra från gamla platser och bekanta.

Mitt namn var på den tiden Kronkvist men nu är det

A. P. Johnson.

P .S. Hälsa Elof Erikson och Pit Swanson i Fortewilliam West

FÖRKLARING PÅ "FÖRKLARING"

(Forts. från föreg. nr.)

(Genom ett förbiseende blev namnet på förf. till artikeln i Ordet fritt med ovanstående rubrik i föregående nummer utelämnat. Men var ock en torde dock ha förstått att densamma var N. J. L. Bergen. Vi anhålla om överseende för detta ofrivilliga misstag. — **Red.**)

Styrelsen vet och folket vet också att jag sökt klargöra att edert **motiv** var troligen gott, om också eder handling var orätt och i mina brev och artiklar har jag framhållit denna min tro om eder. Jag skrev också en artikel en vädjan förrän jag lämnade Winnipeg, som jag hoppades skulle införas i Forum som då utkom, en vädjan om hjälp i situationen. I denna vädjan framställde jag i kraftiga ord, att **de som hade försummat att inbetala förfallna noter hade stor skuld uti att ni hade måst göra vad ni gjorde,** denna min vädjan blev ej synlig, men vederbörande vet att jag inlämnade den. Alla som jag talat med om saken veta väl att jag sökt förmildra eder skuld så långt det varit möjligt. Så påstår ni att jag har "agiterat mot **Browns radikala politik för att söka få bort honom."** Detta är en ren osanning, och ni vet att det är en osanning. Jag har sagt enskilt personligt till mr Brown i samtal såväl som i brev, och jag har sagt det offentligt att "varken jag eller någon Forum intresserad jag har mött, har klagat på Forums radikala hållning i politiska frågor. Icke heller har det varit varken tänkt eller sagt av mig att den skulle "omläggas i mera konservativ riktning" då det gäller de politiska, sociala och ekonomiska frågorna. Allt jag yttrat som kunde tydas åt det hållet, yttrade jag i mitt tal å Scott Memorial hall, då jag sade att "jag trodde icke att Forum borde uppmuntra 'direkt aktion', att bruka **våldsmedel** här i Canada, som de måste bruka i Ryssland, ty jag trodde icke att alla andra utvägar voro stängda här ännu". Möjligen har jag orätt i denna min mening. **Vad jag har klandrat är häcklet, käbblet, epiteterna, öknamnen, och föraktfulla uttryck om bibeln och Jesu Kristi person samt Forums rusdrycksvänliga hållning eller dess underskattande och hånande av nykterhetsvännernas strävan. Att Forum behövde en omläggning med avseende på de tingen det är jag icke ensam om.**

Att jag sökt agitera för att "få bort" Brown, är också en lögn eller falsk inbillning. Visserligen har jag fruktat att en **reaktion** skulle förr eller senare inträda vilken ville hava till följd Forums undergång och följaktligen Browns bortkomst så långt Forum angick, i fall att det icke blev en ändring eller bättring i de stycken som förut nämnts. Ty jag visste och jag tror Brown visste till en del åtminstone att reaktion hade alla redan begynt att inträda hos rätt många av Forums intresserade t. o. m. Och **möjligen** en del förlorade intresse så att de dröjde med att betala sina noter till Forum på grund härav. Jag vet att många hade köpt aktier, om det ej varit för "häcklet och käbblet", och rusdrycksförsvarandet.

Om mr Brown hade tänkt sig om en smula på saken, så skulle han insett att det skulle varit till min egen vanära, att söka agitera för att "få bort honom" från Forum. Då jag så mycket som någon erkänt och uppskattat ja t. o. m. berömt hans förtjänster, privat och offentligt och försvarat honom. Jag vågar utan minsta tvekan säga att jag tror ingen önskat högre än jag att Brown skulle kunnat stå kvar vid Forum och ingen har arbetat kraftigare med detta i sikte men det finns en gräns för allting, och det "kom en dag", som någon sade, då det syntes omöjligt. Om vi hade låtit det gå, så hade Forum dött och vi också så långt Forum angick. Så det hade gått på ett ut. Enda skillnaden hade varit att glädjen hos **Forum** och **Edra** fiender, hade blivit så mycket större, då både Ni och Forum gått under.

Jag arbetade på att Ni skulle bli "permanent" vid Forum tills jag insåg, att det var omöjligt och det såg jag först vid mötet å Fountain House. Den och de som skrivit, sagt eller tänkt att jag arbetat för att "få bort" Eder de hysa en falsk inbillning, och på denna grunda de sin uttalade lögn.

Jag gjorde också det lilla jag kunde för att Ni **icke** skulle bli arresterad **sedan** Ni var anmäld hos polischefen första gången genom att till dem som då hade lagt klagomål mot Eder giva det löftet, att jag skulle i samband med styrelsen göra vad vi kunde, för att anskaffa de medel, som gällde dem, och på grund av konsul Andersons välvilliga inflytande och människovänlighet så lyckades det. Det var **sedan** jag **"rymde"** ner till Kenora för att utverka ytterligare hjälp för Er (som jag också omtalade för er att jag ville göra) det var medan jag var där nere, som Ni blev **arresterad.** **Varför** styrelsen under min bortovaro icke utlöste eder mot borgen det svara de nog för, om det behövs, tänker jag.

Med avseende på mötet i Fountain House, dess sammansättning, förlopp, och Edert avsättande o. s. v., så vill jag yttra några ord.

Situationen var kritisk. "Forum hade förlorat sin kredit — förtroende". **Jag var nedkallad till Winnipeg för att sälja aktier och hjälpa att rädda Forum och Er om möjligt. Att ni hade mottagit en del medel som ej blivit avsänt till Sverige var då redan känt för rätt många. Saken var** då känd hos konsulatet, anmäld hos polischefen. Medel erfordrades att rädda situationen. Styrelsen måste då få reda på hur det var, få en bekännelse från er själva, vi fick den omsider, ni erkänner ju själv att ni **"måste"** då bekänna hur det var. Då det blev känt erbjödo sig några att ställa sig ansvariga eller låna Forum rätt ganska ansenligt belopp, så att så mycket som möjligt av vad som kunde bevisas att ni lagt in i Forum av dessa medel kunde bli tillgängliga för att avsändas till Sverige. Så blev det frågan om Forums vara eller icke vara. "Kan Forum fortsätta att utgivas under nuvarande tjänstemannaskap" (Brown & Lundbergs)? På denna fråga röstades med slutna sedlar och den överväldigande majoriteten var "nej". Då var ju Brown och Lundberg automatiskt avsatta. Det är också att **icke blott** styrelsen var närvarande vid detta möte, utan på grund av mötets vikt och den kritiska situationen hade alla aktieägare man kunde få bud till i Winnipeg, sammankallats. Det var omöjligt att på den korta tiden få bud till alla aktieägare utigenom Canada. Vad annat kunde styrelsen göra än den gjorde under sådana förhållanden. Hade de män, som erbjödo sig att låna pängar till Forum för att hjälpa utreda saken, om Brown & Lundberg fortfarande varit tjänstemän, hade undertecknad kunnat fortsätta att arbeta för Forum, dessa äro frågor som kritikers av Forum styrelsen torde göra väl uti att taga i betraktande innan de draga sina slutsatser.

Så kom frågan: "Kan Forum fortsätta alls?" Detta krävde utlåtande från auditeringskomitén vilken bäst kände Forums finansiella ställning. Denna komités huvudman rapporterade förklarande att Forums ställning eller tillgångar voro bättre än någonsin då noterna blevo inbetalda. Då röstning då företogs om Forums vara eller icke vara så var den överväldigande inne för dess fortsättande. Utan detta beslut hade undertecknad naturligtvis icke kunnat fortsätta att sälja några aktier för Forum. Men på grund härav så sålde jag en del, reste också ner till Kenora både för att sälja aktier och att utverka privat bistånd för B. & L. Tänk vilken självsvåldig "kringflackande herre". Då jag återkom från Kenora dit jag rymt av feghet, så voro B. & L. arresterade. Jag kom hem till W. på natten. Jag umgicks med plan huru att få ut dem. Nästa morgon fann jag ut att de voro utlösta av "sina fiender". Mr Brown säger också bland annat att det var "meningen att de medel jag sålde aktier för i Winnipeg skulle användas för att avbetala B. & L:s fordran". Då jag sålde dessa aktier så sålde jag dem såsom jag sålt andra för **delägande rätt** i Forum publishing Co. Jag hade ingen som helst rätt att angiva någon "mening" **huru** de skulle användas i speciella fall och gjorde det ej heller, ej heller var det något beslutat på något möte på vilket jag var med för **vad ändamål** de skulle användas. Jag helt simpelt överlämnade dem till kassören utan någon instruktion!

Så påstår Brown att han "flera gånger sökte sammankalla tidningskomitén till sammanträde men detta mötte motstånd från mr Bergen"! Aldrig **mig veterligt** har jag fått någon uppmaning av mr Brown att samlas med tidningskomitén, om de andra medlemmarna av densamma har fått någon notis därom från Brown, vet jag ej. **Aldrig har jag hindrat Brown att** sammankalla dem ej heller hindrat någon av dem att sammanträda, eller hur, medlemmar?

Att D. L. Johnson skulle hava sagt: "nu har mr Bergen fått oss radikala på knäna — vi måste böja oss för pänningens makt" därom vill jag ej yttra mig. Jag har allt för höga tankar om D. L. Johnson att tro att han, om han så skulle hava yttrat sig, hade någon föraktfull eller skadlig avsikt mot mig, vi skilja oss möjligen något i religiösa frågor, och möjligen i någon detalj då det gäller taktik. Men då det gäller målet och de stora grundlinjerna som Forum skulle representera, då äro vi eniga, så långt jag förstått. Jag har dock lärt sent och omsider att förstå att mr Brown kan lätt förvränga och misstyda ens ord och meningar då det är i hans intresse att så göra.

Med avseende på mitt besök hos Holmgren för att sälja aktier och det samtal som där försiggick så påstår mr Brown att detta besök gjordes **"några dagar före skandalen".** Detta är också en **osanning.** Skandalen var redan i sväng. Vad som för övrigt sades där oss emellan, därom skall jag icke orda tills Holmgren själv bekräftar eller förklara om allt är sannt som mr Brown påstår honom hava sagt till mig, och vad som däri **påstås** vara sagt av mig om Brown och hans familjs öde. Det synes mig som om det vore en mani hos mr Brown att söka göra vänner till fiender och få folk i luven på varandra., Det är också rysligt motbjudande att jag skall nödgas att på detta personliga sätt beröra och besvara en person, för vilken jag bevisat så mycket förtroende, om vilkens framtid jag hyst så stora förhoppningar, men som hans förklaring kräver det, så måste det ske.

Med välvilja mot alla och ingen ovilja mot någon.

N. J. L. Bergen.

"VÅRT PROBLEM".

Ett svar och en vidräkning.

Då man går att skriva några rader om Rudolf Einhardts artikel under rubriken härovan i Forum av den 15 maj, måste man först göra några orienterande anmärkningar. Man måste först och främst ha klart för sig, hur nämnda artikel tillkommit.

Det måste då först meddelas, att mr Einhardt, på grund av vissa familjeförhållanden, ganska länge önskat få tillfälle flytta till staden och där få intellektuell sysselsättning. Denna önskan tog mr N. J. L. Bergen fasta på i sitt lömska intrigarbete mot undertecknad. Han besökte mr Einhardts farm och han kallade honom på nyåret till Wetaskiwin. Mr Bergen hade redan förra sommaren skrivit till mr Einhardt och erbjudit honom redaktörsplatsen vid Forum, ehuru den dåvarande redaktören på årsmötet i somras var omvald för ett år. Frestelsen blev mr Einhardt för stark, och ehuru han i både bildning och intelligens står oändligt mycket högre än mr Bergen, föll han till föga för denne och av fullständigt egoistiska skäl började han nu intrigera mot den dåvarande redaktören i den hederliga avsikten att äta ut honom och själv få jobben. Han fann naturligtvis en skön själsbroder i detta värv i mr O. S. Nelson, Forums första majnummers illustre redaktör. I detta mullvadsarbete ingick även, att mr Einhardt skulle skriva en artikel till Forum, vari han skulle beljuga mig. Man hade för sig, att hans prestige var starkt nog för att dupera svenskarna. Och artikeln i fråga fick den hycklande rubriken "Vårt problem". Hur litet mr Einhardt aktade sina landsmäns intelligens, framgår av det faktum, att vad han säger i denna "artikel" är ungefär det rakt motsatta till det han sade i artikelserien "Mullvadsarbete" för endast ett år sedan.

Det är ej min avsikt att ingående behandla denna alltigenom oärliga artikel, som är förestavad av ohederliga motiv, jag vill endast taga fasta på några punkter.

Mr Einhardts okunnighet om arbetarrörelsen framgår av följande passus i inledningen, i vilken han storligen prisar O. S. Nelsons intellektuellt undermåliga artikel i Forum för några månader sedan. "Vad som är värre är, att de (stadsradikalerna) inte lyckats prestera något förtroendeingivande förslag till lösning av sina egna problem". Och dock veta vi liter var, att socialiseringen länge stått på industriarbetarnas program. Jag skall förbigå mr Einhardts funderingar över jordfrågan, vilka äro allt igenom borgerligt färgade. Jag citerar i stället följande: "Detta, hur realiserandet av de moderna idéerna komma att beröra farmarna, är ett område, på vilket farmaren hungrar och törstar efter upplysning, och vi hade alla hoppats, att Forum härvidlag skulle kunna uträtta mycket gott arbete. Olyckligtvis ha dessa förhoppningar kommit på skam. I stället för att servera oss konstruktiva och upplysande artiklar i detta viktiga ämne, har Forum slagit in på en massa kommunistiskt katekesplugg, som naturligtvis lämnar den stora massan av åkerbruksbefolkningen både oförstående och osympatisk gentemot de nya idéerna." Och längre ned kallar mr Einhardt Forum "ett kommunistorgan under tredje internationalen". Vilket betyg har icke författaren här givit sig själv och O. S. Nelson, de två farmarskribenterna, som skulle ha givit Forums läsare de här ovan nämnda upplysningarna! Enligt mr Einhardt ha de totalt misslyckats i denna sin uppgift. I stället ha de producerat en massa småborgerlig visdom. Red. gjorde åtminstone så mycket, att han översatte mr Stirlings artiklar i dessa frågor. Man fattar även mr Einhardts sympatier för socialismen och kommunismen, då han yrar om "kommunistiskt katekesplugg" och "kommunistorgan under tredje internationalen", därför att i Forum avtrycktes de celebra 21 teserna, vilka varje väl underrättad person bör ha kunskap om. Även om Forum varit ett kommunistorgan under tredje internationalen, så hade den icke behövt skämmas för det. Tvärtom hade den då mer än den gjorde försvarat sin plats. Att Forum icke blev det klart radikala organ, den var ämnad till, berodde nog ej på redaktören, utan på sådana bourgeoisi-medarbetare som en Einhardt och O. S. Nelson. Men trots detta blev Forum högt uppskattad, icke minst bland farmarna. Därom vittnade de hundratals gillande brev, som inflöto från landsbygden. Mr Einhardts ord, att Forum "senterades endast av de mest dogmatiska bland stadsradikalerna" kunna därför betecknas som lögn — rätt och slätt.

Mr Einhardt säger vidare, att Forums julnummer var underhaltigt. Och han motiverar detta på följande sätt: "De insända bidragen var inte illa, men redaktionens egen ansträngning i detta julnummer var både kvantitativt och kvalitativt under all kritik." Vilken lysande logik av en fil. kand.! Det kan upplysas, att redaktörens "ansträngning" upptog endast en och en-halv spalt i detta nummer. Det var f. ö. skrivit utan några anspråk, ett skämt, ett kåseri, som icke kunde stöta någon annan än den pryde och puritanske. Mr Einhardt bidrag till detta nummer var däremot skrivit med stora pretentioner, och han lade som vanligt sin panna i "dybe" filosofiska veck och predikade: "Farmare, brännen mera brännvin, så fån i mera betalt för eder vete!" Allvarligt. Vetenskapligt. Utan en humors glimt i ögat. Ja, tala om undermåligt

Mr Einhardt är dock dyrbarast, då han kommer till Forums taktik i förbudsfrågan. Han säger: "Som Forums läsare nog ha sig bekant, är jag avgjord motståndare till rusdrycksförbudet både på moralisk och som lantbrukare även på ekonomisk grund. — — — Nu är det naturligtvis inte min mening att avråda Forums redaktör från att kritisera förbudet, men jag skulle vilja avråda honom att göra denna kritik onödigt sårande genom en understucken fylleripropaganda, som jag mer än en gång lagt märke till i hans kritik". Man skulle kunna tro, att humoristen Charley Erickson åstadkommit denna godbit. Men, nej, det är den allvarlige farmaren-filosofen Einhardt, som syndar. Man förundrar sig verkligen att han själv förmår hålla sig för skratt, då han vet, att det är han själv och Charley som serverat den sårande, understuckna fylleripropagandan, icke jag. Må jag hänvisa endast till det förut omtalade julnummersbidraget.

Mr Einhardts förståelse för arbetarrörelsen kan man även fatta av följande ord: "Forums flesta brister kunna emellertid i allmänhet tillskrivas det förhållandet, att dess redaktör blivit en ilsken partigängare. Han har satt en knapp på rockslaget och går omkring och kallar folk "kamrater"! Ingen, som är klavbunden till något parti, det gör detsamma vilket det är, kan fylla en mission som tidningsman i dessa besvärliga dagar". Här ha vi åter borgaren i hela sin prydno. Arbetarna veta dock, att redaktören för en arbetartidning helst bör vara aktiv medlem av dess organisationer, såsom undertecknad är. En arbetarredaktör får heller icke sätta sig på sina höga hästar och i likhet med mr Einhardt, vara för fin att bära organisationens märke och vara kamrat till och kalla arbetarna kamrat. En arbetarredaktör är ingen ilsken partigängare, därför att han exempelvis tillhör O. B. U. Här har mr Einhardt visat klara färger, för vilket de svenska arbetarna böra vara honom tacksamma.

Mr Einhardt kan naturligtvis icke heller låta bli att prisa de tyska kejsarsocialisterna och Brantingsocialisterna och gör sig därvid skyldig till ett politiskt kannstöperi, som skulle passa i en gymnasists skolkria. Dessa kannstöperier äro i sanning förödmjukande för Forumvännernas intelligens. Inför dessa behöver jag ej försvara mig i denna fråga. De veta, att jag aldrig i livet klandrat ovan nämnda socialister, därför att de icke redan genomdrivit den sociala revolutionen. Det har ingen klok människa begärt av dem. Vad de klassmedvetna arbetarna kräva är detta, att de skulle i så stor utsträckning de förmått socialiserat sina respektive länder, att de skulle ha handlat för socialismen, istället för mot, förproletariatet, i stället för mot detta och för bourgeoisien. Jag har så nyligen behandlat detta ämne vid recensionen över dr Beelings bok, att jag ej nu behöver gå in därpå.

Det är ganska betecknande, att mr Einhardt strukit den passus i sin artikel, vari han pryglade Charley Erickson, emedan denne — alldeles obefogat — gick till rätta med mr Bergen för dennes falskhet. Man har nu blivit vänner, och Charley har åter gjort en av sina berömda kovändningar. Även nämner mr Einhardt, att Winnipeg-radikalerna saknade förtroende för Forums ledning. Denna ledning var O. S. Nelson. Det var väl icke att begära, att några radikaler skulle hysa förtroende för honom?

I detta sammanhang kanske det han vara på sin plats att med några ord påminna om vad mr Einhardt står för. Vi minnas honom före kriget såsom en ytterst konservativ man med stark militaristisk läggning. Under kriget dokumenterade han sig som rabiat tysk imperialist och kaiserbeundrare. Efter kriget tycktes en viss frontförändring äga rum, och det var ett tag, jag trodde mr Einhardt verkligen skulle utveckla sig till socialist. Men däri vlevo vi besvikna. Mr Einhardt brydde sig aldrig om att studera socialismen grundligt och det lilla han läste, sökte han ej förstå. Han blev en borgerlig intellektuell med några radikala inslag. Under sista året visade sig detta vid flera tillfällen. Vi behöva endast påminna om hans hätska utfall mot Z. Höglund och de svenska vänstersocialisterna, de enda bärarna av socialismen i Sverige, samt den förut omtalade julnummersartikeln. Jag kan även meddela, att mr Einhardt för icke så värst länge sedan tillskrev mig och varnade mig att hålla Forum i radikal anda, ty därigenom skulle Forum förlora värdefullt ekonomiskt bistånd från kapitalistiskt håll. Mr E. besitter en lätt och ledig penna. Han kan skriva lättlästa och intressanta artiklar. Hans skärpa är emellertid icke så mycket logikens — den är ofta ganska svag — som de starka och fyndiga ordens. Det var ju icke underligt, att radikala Winnipegsvenskar på två möten å Scott Memorial hall förklarade, att mr Einhardt icke var acceptabel för de radikala svenskarna som redaktör för Forum. Mr Einhardt synes emellertid nu fått en liten lärjungaskara av Winnipegsradikaler omkring sig. Men dessas "radikalism" består mest i odlandet av vissa avarter inom "sällskapslivet".

Efter de prestationer, mr Einhardt nu gjort, efter den oerhörda och låga lögnkampanj han i Forum för den 15 maj gjort sig skyldig till för att skada medmänniskor, kan naturligtvis ingen rättsinnig svensk längre acceptera honom. Man har blivit storligen missräknad på mr Einhardt. Han har förut åtnjutit ett visst förtroende i ganska vida kretsar. Detta förtroende är nu gånget för alltid. Jag har de senaste dagarna fått många brev, som vittna därom. Man resonnerar som så: Vi kunna aldrig tro något vad Einhardt skriver efter de många lögner, han uttalat och de låga handlingar, han gjort sig skyldig till. Forumstyrelsen har missräknat sig. De trodde, att de genom att köpa en man av mr Einhardts prestige skulle förmå dupera svenskarna. Men svenskarna låta icke så lätt dupera sig. Större män än mr Einhardt ha fallit, då de svikit folkets förtroende.

Det har även väckt berättigad vämjelse över mr Einhardts skryt över att vänta på sin avlöning för de två första månader, han tjänstgör som Forums redaktör. (Av misstag uppgav jag i ett föregående nummer, att mr Einhardt helt avstått från avlöning för två månader). Det verkar något ynkligt, då en förmögen farmare med ett fett arrende och god bankkredit skryter över en dylik bagatell. Mr Lundberg och undertecknad fingo ofta vänta på våra löner, men det skulle aldrig falla oss in att skriva därom i Forum.

Men mr Einhardt tyckte, att detta icke var nog. Han har även sänkt sig så djupt, att han tillskrivit och beljugit mig inför huvudredaktören vid en viss svensk tidning, där han trodde jag skulle bli anställd. Hans avsikt var att söka hindra mig att få en plats. Men detta misslyckades naturligtvis. Den ifrågavarande redaktören fann tilltaget ovanligt rått och lågt. Ett sådant brott är mycket sällsynt i den svensk-amerikanska tidningsmannavärlden. Det dömes mycket hårt av de svenska tidningsmännen. Det är en synd, som aldrig förlåtes. Den, som begår det brottet, blir för alltid inom den svensk-amerikanska tidningsmannavärlden ansedd som ett utskum.

N. F. Brown.

D. D. WOOD & SONS
LIMITED
ARLINGTON ROSS — WINNIPEG.
BYGGNADSARTIKLAR — SAND — CEMENT — TAK OCH MURSTEN.
INGEN ORDER FÖR LITEN — INGEN ORDER FÖR STOR.
Också ett stort lager av Amerikansk såväl som Canadisk kol.
EXPERT RÅD ANGÅENDE BYGGNADER GIVES.
KOSTNADSFÖRSLAG GRATIS.
Tel.: N 7308.

Ej i morgon eller nästa vecka utan i dag
JEFFREY
GÖR DET NU, är en allmän och accepterad maxim i affärsvärlden och de, som ej observera det, lämnas snart efter i tävlingen. Tiden att ha edra tänder omsedda är NU ej senare. Varje dags försummelse förstorar bekymret. Tandröta en gång började upphör ej förrän hejdad av tandläkarkonst. Och en ruttnad tand sprider sin ruttenhet till de andra.
BESÖK MIG GENAST.
DR. C. C. JEFFREY
"DEN OMSORGSFULLE TANDLÄKAREN"
Hörnet Logan & Main, Winnipeg.
Ingång från Logan Ave.

O MÄN O
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försegladt omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Suites 209-210, Chicago, Ill.

BÄSTA MÅLTIDER
erhållas å
ROYAL CAFE
624 Main Street, Winnipeg.
Tel.: N 7121.
J. KUCZER, Ägare

Cylinder Reboring, Oversized Pistons.
Med vårt maskineri kan vi ge traktor och gas-maskiner mer kraft och spara bränsle.
Spec. cut gears för traktors. Arbetet garanteras.
Sterling Engine Works Limited, Winnipeg traktor reparationsverkstad. Vid foten av Water Street, Winnipeg.

Under ny ledning
ARLINGTON CAFE & HOTEL
209 Market Street.
Öppet dag och natt. Rum $1.00. Ren föda, god betjäning.

Alla slags elektriska arbeten utföras snabbt, bra och billigt.
Elektriska spislar
och andra elektriska apparater till billigaste priser.
KOSTNADSFÖRSLAG O. RÅD GRATIS.
B. MANGER
Tel.: Sh. (B) 6507, Suite 7 Vingold Apt. Winnipeg, Man.